

Prædiken til 8. søndag efter Trinitatis

Matt. 7, 15-21

Ordene høvler ofte rundt om det senmoderne menneskes hoved. Det gør sætninger og billeder også! Alle skal hele tiden stå til regnskab! Altid skal man – om man så må sige – kunne aflægge vidnesbyrd.

Til tider synes jeg, at det er et problem, at der ikke synes at være nogen distance mulig mellem det vi er, dem vi gerne ville være, det vi mener, det vi siger! Lad mig forklare mig!

Det lyder nok lidt pudsigt sådan lige til at begynde med, at jeg antyder, at man ikke skal stå inde med hele sin eksistens, for det man siger! Jeg kan ligeså godt komme ud af busken og sige, hvor jeg gerne vil ende, nemlig med at påvise at der bliver alt for tavst, hvis der kun skal være sammenhæng mellem det sagte og det følte. Altså hvis jeg ikke kan sige andet end det min erfaring tilsiger mig!

De glubske ulve nu om stunder har det med at lave ord-fatamorganaer. De får os til at hallucinere. Hele tiden skal man vogte sig og sørge for, at det man siger, er sovset ind i vidnesbyrd, i biografisk bekendelse, i personlig oplevelse.

Forleden aften f.eks. da hele Danmark absolut skulle leve med i en menighedsrådsbe-

slutning i Kolding. TV2News tager det op til debat. Den ene debattør bliver introduceret som tilhænger af, at man kan blive viet efter skilsmisse og en passant nævnes det så, at han jo selv er blevet skilt. Altså er legitimiteten i orden. Nu kan vi godt lytte. Nu skal vi høre troværdig tale! Heldigvis hævdede debattøren diskussionen op i et niveau som var helt anderledes og troværdigt!

Til gengæld skulle modparten lige bevise sin troværdighed afslutningsvis. Nemlig, hvad ville han gøre, om det blev en tjenestepligt at vie, og dér sidder vi så alle og håber på, at han vil bevise sin utroværdighed ved at sige øh og bøj, og han tvinges selvfølgelig ud i at måtte erklære, at så må han tage sin afsked. Altså bekendelse!

Jeg nævner dette, fordi jeg synes, vi bremser debatten og den fabulerende forestilling hele tiden på denne måde. Det er, som om argumentet ikke har kraft, førend det har været i vores krop.

Men jeg vil påstå, at vi hele tiden ved vores følelse og ved vores forstand sagtens kan udtale os om det, som vi håber eller frygter. Jeg vil vove at påstå, at hvis vi ikke tager denne dimension ind: altså indfølingens og videretænkningens mulighed, så lukker vi os

inde og risikerer at skabe et aflukke, hvor der er lidt lys på, men meget mørke det meste af tiden.

Jeg ved ikke af, at jeg er personligt i forbindelse med nogle af de familier, som rammes direkte af tragedien på Utøya, men jeg ved, at denne hændelse kommer til at følge mig i mange år.

Jeg har stået ved spædbørnskister og anet, hvad der skete inde i de mennesker, som måtte gå igennem den sorg; men jeg har aldrig selv prøvet sådan en sorg.

Jeg synes, vi må tale bedre med hinanden, også religionerne imellem; men livet har endnu ikke givet mig mulighed for nære venskaber med en muslim eller en jøde. Men jeg synes ikke, at mit håb om at det kunne ske, er fejlplaceret! At det ikke er sket endnu er ikke et argument imod mit håb.

En hungerkatastrofe så stor rammer for tiden Afrikas Horn, og den rammer ikke rigtig vores bevidsthed. Der skete så meget herhjemme, og så var det ferietid. Men det faktum at jeg er mæt og tilmed tyk, skulle vel ikke forhindre mig i at synes, at her er en katastrofe, som vi må gøre noget ved. Vi må bevæges mod dem, der har brug for vores hjælp.

Nu skal vi snart have valg, og så fyger ordene, og så skal bebrejdelserne luftes, sætninger tages ud af deres sammenhæng, og historiske situationer sammenlignes, som ikke kan sammenlignes, og så må vi se!

Jeg tror, de fleste mennesker ved, at livet ikke udforskes i en linje (oneliners), og at det senmoderne menneske kan forstå mange komplekse politiske tankegange.

Men nogen tror, at der er menneskeligt bid i at skabe små meningskomplekser – altså sådan afklarede holdninger og afgjorte meninger. Det gør de selvfølgelig, fordi det er set i historien.

Ærlig talt vi i kirken kender det bedre end godt fra vores egen lille del af historien. Vi ved godt, at man kan finde på at diskutere, hvor mange engle der kan stå på toppen af en nål. Vi ved, at der kan opstå splittelser, hvor andre end ikke noterede sig en ridse, og vi ved, at hvor tro og mening mødes, kan der opstå forbitret vrede og nedladdenhed over for modstanderen.

Men i den politiske historie kan vi sandelig også finde de mennesker, som ikke holdt sig for gode til at være endog meget afgjorte. Deres holdninger stod end ikke til diskussion da de var kommet til magten. De bestemte enhver diskussion, de satte dens grænser op, de befalede hvilket sprog, der skulle bruges og definerede rammerne hele tiden.

I disse dage (sommeren 2011) erindrer vi, at en mur gik op omkring en verden. Når en stat, som kalder sig demokratisk, bliver nødt til at lægge en betonring om mennesker, så er der sket noget forfærdeligt. Når man bliver nødt til at hetze med hemmeligt politi, så er der sket noget forfærdeligt. En tidligere leder af denne stat har sagt, at der var så mange diskussioner, de skulle have taget. Ja, det var der; men de forhindrede jo sig selv i at tage dem, for mennesker måtte ikke ytre sig på andre end de foreskrevne måder. De døde i deres eget sprog.

Når jeg tager skikkelsen Jesus i øjesyn, så ser jeg noget helt andet end en partifører, en formand, en generalsekretær, direktør.

Jeg ser Gud give sig til kende i dette ansigt, og jeg ser nogle øjne, nogle ansigtstræk som afspejler, hvad han ser.

Her står menneskeheden over for Gud, altså over for hele skabelsens mysterium, over for menneskelighedens dybeste mysterium – og vi bliver ikke mødt med en løftet pegefingert. Ved indgangsdøren var der ingen, der skulle vise partibog. De behøvede ikke engang at kunne det særlige sprog. Jamen, siger I muligvis, kirken har da sin tro, sit dogme og sine traditioner.

Ja selvfølgelig! Selvfølgelig står jeg ikke her og siger, at alt er lige vel, og at vi er vores egen Gud. Derimod står jeg og påstår, at troen og dogmet først og fremmest er der for at åbne mysteriet og give tanken noget at smage på. Det er vinduer ind i evigheden.

Dogmatikken har vi ikke for at gøre os enøjede og snæversynede. Vi har ikke troens eftertanke som noget, der skal forhindre os i at tænke videre. Tværtimod. Den der har Kristus for øje oplever hele tiden det enestående, nemlig at blive mødt med den kærlighed som sætter spørgsmålstegn ved vores domme og ved vores måde at leve på.

Jeg giver kun udtryk for den grundliggende erfaring i Det nye Testamente. Ikke så snart synes disciplene at have forstået noget, inden de vil gøre sig til af deres forståelse og udlægning. De vil slå om de fine pladser; de vil fordele magt og ære; de vil sikre eftermæle og status. Hver gang er det, som om der kommer et blink i øjet på Jesus, som beder dem lade være! De har nemlig vist sig at være for menneskelige. De kan ikke dy sig. De vil have hierarki! De vil indordne og underordne og overordne, og de kommer

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

hele tiden galt af sted med det.

Jesus vender sig mod dem med dette blink i øjet og befrier dem fra alle disse jordiske ordninger og hæver deres tanker ind i en anden sfære, hvor det er medmenneskelighed, sandhed, retfærdighed, som er på spil. Deres lykke er, at de hele tiden får lov til at se alting i et nyt perspektiv.

Opstandelsen betyder også, at han sprænger vores forståelsesrammer og bryder ud af de tanker, som var gået død.

I kirken skulle vi mere end noget andet sted leve med en bevidsthed om, at virkeligheden, vores liv, vores politiske hverdag kræver, at der tænkes anderledes og nyt hele tiden. Vi kan ikke nøjes med en bestemt tids sprog, og vi kan ikke hænge fast i en bestemt stil; men vi kan lytte, vi kan erfare, og vi kan håbe og udtrykke!

For nylig havde jeg en interessant samtale med en frikirkemand, som mente, at når man troede, så blev man vel med tiden lidt sådan ligesom Jesus, fordi man vænnede sig til at se på verden med hans øjne.

Jeg bliver nødt til at indrømme, at jeg ikke tror, at det at vandre i Jesus' fodspor kan udlægges på den måde. Jeg er ikke i tvivl om, at det ofte er blevet udlagt sådan, og jeg indrømmer også synspunktet så megen ret, at jeg håber, at det blot i splitsekunder er muligt for den troende at se på verden med Jesus' øjne og derfor blive betaget af hans medmenneskelighed.

For mit eget vedkommende bliver jeg dog nødt til at indrømme, at evangeliet netop er evangelium, fordi der ikke er identifikation mellem min biografi og det håb og den kærlighed, jeg konfronteres med.

Om det er religion eller politik, så bliver jeg altid bange for de mennesker, som hævder identifikation med det de tror på, eller den de tror på! Det betyder jo i deres verden, at de er blevet ligesom Gud.

De mennesker der lider af den opfattelse, at de personificerer sandheden, de er ikke så bange for at herse rundt med den øvrige verden, og pludselig er der ikke så langt til kætterbål, hemmeligt politi, og trosfængsler og tugthuse.

Jeg tror, at Kristus er den helt anden, og som sådan vil han forandre mig. Og mit held er, at jeg ikke tror på, at jeg kan blive ufejlbarlig, men at han altid vil bevæge mig mod sandheden og bevæge mig med kærlighed og medfølelse over for mit medmenneske.

Mit held er, og kirkens held er, at vi ikke er samlet om vores egen synd- og skyldfrihed – slet ikke! Dem der kender os ved, at vi er samlet om troen på og håbet om, at ingen er så bundet af sine fejltagelser og sin historie, at der ikke er mulighed for, at vi kan bevæges mod troen, som gør os frie i vores længsel efter sandhed og frihed. Vi ved altså, at vi kan tage fejl, vi kan begå uretfærdigheder, vi kan opføre os dumt, men vi kan ikke sno os uden om kærligheden, om sandheden, friheden. For den vil vi blive mødt med af den helt anden – altså af Kristus, kirkens kendetegn, vort håb – og om ham ved vi, at et mere imødekommende, et sandere væsen, en mere guddommelig og menneskelig end ham findes ikke. Han er ikke eksklusiv. Havde det været tilfældet, havde vi nok ikke siddet her!

Peter Skov-Jakobsen

Københavns Stift

Salmer:

390, 337, 349, 646, 639, 398